

W. Anderson St. Oulsgt. 34 25

IDUN

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR KVINNAN OCH HEMMET

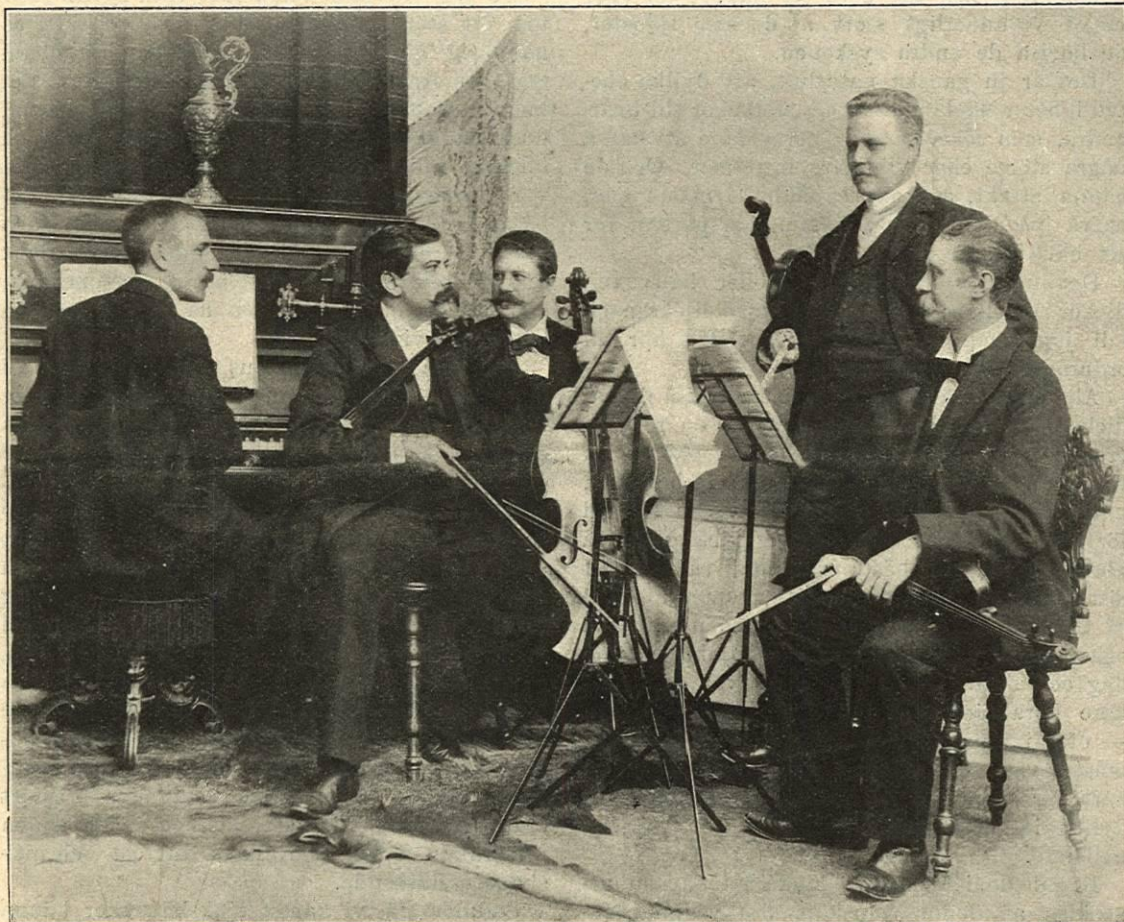
N:r 83 (658).

ONSDAGEN DEN 18 OKTOBER 1899.

12:TE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR: IDUN KR. 5:— IDUNS MODETIDN. MED PLAN- SCHER OCH HANDARB. > 5:— IDUNS MODETID. UTAN PL. > 3:—	UTGIFNINGSDAGAR: HVARJE ONSDAG OCH LÖRDAG. LÖSNUMMERPRIS: 8 ÖRE.	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSEKR.: JOHAN NORDLING.	BYRÅ OCH EXPEDITION: KLARA S. KYRROGATA 16, 1 TR. ÖPPEN KL. 10—5. ALLM. TEL. 61 47. RIKS 16 46.	KOMMISSIONÄRER ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM, IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.
---	---	--	--	--

AULINSKA KVARTETTEN.

H. Hamqvist foto.

W. STENHAMMAR.

T. AULIN. B. CARLSON.

C. A. BERGSTRÖM. C. SANDQVIST.

HUFVUDSTADENS MUSIKSÄSONG har nu börjat på fullt allvar med höstens inträde. Den första symfonikonserten och den första kamarmusiksoarén ha redan gått af stapeln. Det är med anledning af denna senare musikaliska »begivenhet» som Idun i dag för sin läsekrets presenterar en grupp bild af de fem unga tonkonstnärer som, samlade på konsertestraden, gå under det gemensamma namnet Aulinska kvartetten.

Detta kvartettsällskap stiftades den 25 januari 1887 af hr Tor Aulin, nuvarande konsertmästare vid kgl. teatern och för öfrigt — något som vår musikpublik mångfaldiga gånger haft och fortfarande har glädjen att konstatera — en violinist som få, för hvars värdesättning som konstnär man måste söka jämförelse med utlandets främste. Kvartettens öfriga medlemmar utgöras af hr C. Sandqvist, sällskapets sekundviolinist, hr C. A. Bergström,

altviolinist, hr B. Carlson, violoncellist samt hr W. Stenhammar, den geniale tonsättaren och orkesterdirigenten, som kvartettens pianist.

Det är betydande insatser, det Aulinska kvartettsällskapet genom sitt konstnärliga och pietetsfulla arbete gjort i vårt musiklif under de gångna tolf åren, insatser, som ökas vid hvarje ny konsert.

Torsdagens soaré inleddes med ett för den svenska publiken fullkomligt nytt verk, *F. Weingartners* stråkkvartett op. 24 i d-moll, ett fantasibroktigt alster af en ömsom vek och drömfylld, ömsom Haydns-artad, leende karaktär och med en ymnigt flödande melodi. Därefter följde *F. Berwalds* pianokvintett op. 5 i c-moll, hvilken fullständigt elektriserade publiken genom sin manliga kraft, sin glöd, sin färgklarhet och klassiskt fasta form. Som slutnummer utfördes *Beethovens* glädjemättade stråkkvartett op. 18 n:r 1 i f-dur.

KOMMISSIONER. FÖR IDUN AF SNORRE.

MÅNN' du den turen haft som jag
Att få så där hvarannan dag
Ett bref från dina kära vänner
— För att ej tala om din släkt —
Som haft den ljufliga effekt,
Att ständigt du kring staden ränner.

De börja ungefär så här:
»Förlåt, att jag dig gör besvär,
Men jag ditt hjärtelag ju känner
Och vet, att du är snäll och rar
Och ingen större glädje har
Än hjälpa dina stackars vänner.»

Det är det socker, som bestås,
Förutom några ord förstås,
Till ursäkt i det allra sista,
Och däremellan följer så
Med prof af garn och tyg uppå
En obeskrifligt trefflig lista.

Först kommer proflapp af en kjol,
Som köptes »någonstans» i fjol.
»Var snäll och köp en våd af samma,
Ty kjoln från början blef för snäf;
Så garn, som fattas i en väf,
Och så en vinterhatt åt 'mamma'.»

Den har man tänkt sig just som så:
Af sammet och med plymer på
Och blommor af en färg som »kläder»,
Och af en »passande» fason
Och fin, men utan pretention,
Och »lämplig» uti alla väder.

Om detta underverk till hatt
En annan män'ska kan få fatt,
Så vill jag henne gratulera,
Ty jag har varit illa fast,
Då alltid något villkor brast —
Den hatten köper jag ej mera.

— Att man på smicker icke spar
Och höga tankar om mig har,
I parentes jag medger villigt,
Ty allt hvad jag nu skaffa må,
De tyckas tro, att jag kan få
Så sagolikt, otroligt billigt. —

Se'n kommer det en liten vink,
Att baljan, som jag köpt af zink,
Var inte riktigt bra i botten,
»Och som den inte mycket tål,
Är bäst, förr'n det blir riktigt håll,
Om du vill byta, tycker Lotten.»

Af obehag du icke vet,
Förr'n denna sortens treflighet
Du riktigt fått i grunden smaka,
Då sakerna, som man har sändt,
Om några dagar återvändt
Att med protester gå tillbaka.

Först får du bref i missnöjd ton,
Så bli de rasande i »bo'n»,
Helst om det krånglas skall med priset.
Jag har en hatt och en kastrull
Ett väffeljärn och ett schatull,
Jag fått behålla på det viset.

Och när det närmar sig till jul,
Man har ej ro en enda smul,
Och tålamodet rent jag tappar.
Min värsta ovän är det undt
Att springa hela staden rundt
Och skaffa alla sorters »klappar».

Men allra värst det är ändå,
När jag blir ombedd »hitta på»
Och man på mig allt ansvar lassar.
»Du som så mycket vackert ser,
Det är nog bäst, att jag dig ber
Att köpa, hvad du tycker passar.»

Och så ifrån ett annat håll:
»Åt pojkarne köp hvar sin boll,
Så ha de litet roligt hemma,
Ett stiligt skriftyg se'n åt far,
Åt flickorna ett album hvar,
Här innesluter jag en femma.»

I olycks-systrar, som jag har,
Oss ingen ann' resurs står kvar,
Som andra vi en strejk besluta,
Ty jag har tröttnat på att gå,
Och jag har tröttnat »hitta på»,
Och jag har tröttnat på att pruta.

FLICKVÄNSKAP.

DET HVILAR ofta något ganska osundt öfver flickvänskapen. Hvem kan för öfrigt veta, om det är så nyttigt, att unga flickor med många syskon bli i tillfälle att dyrka och dyrkas af väninnor. De många väninnorna skilja så ofta syskonen åt, hvilka dock borde ha sin bästa glädje i hvarandras sällskap. Hur mycket hälsosammare skulle det ej mången gång vara för unga flickor att leka med sina yngre bröder och systrar än att oupphörligt promenera med väninnor.

Med de flickor, som bara ha en väninna, är det ej så farligt, enär mödrarna ha lättare att kontrollera en än flere. Men sådana, som alltid måste hafva en väninna i sin närhet, för hvilken de vid minsta anledning öppna sitt hjärta, blifva lätt främlingar i sitt eget hem.

Vidare innästlar sig hos dem ovanan att med alla till buds stående medel söka göra sig intressanta för den andra parten, till exempel genom att berätta, hvad som händer dem i hemmet, eller att göra ett martyrium eller något vidunderligt stort af de små tjänster, de bevisa de andra syskonen.

Det är ju ganska naturligt, att dylika obehagligheter skola närma unga flickor till hvarandra, som icke äro nog utvecklade att hafva några större eller viktigare intressen. Och de känna starkt, att någon hållhake måste man hafva på den andra, främmande parten, för att hålla henne fast vid sig.

Det utbytes så mycket pjoller halfvuxna flickor emellan; om allt deras kärlekssnack vill jag knappast tala, änskönt det hör till ordningen för dagen.

Alla dessa väninnor underblåsa också ibland flickors afundsjuka och egoism i en rent af oroväckande grad. Om man ger akt på en skara unga flickor, kan man ofta få bevittna, huru allesammans smickra och göra sig till för en enda. Är då en nog lycklig att få »henne» till sin bästa väninna, så går det löst med en blind tillbedjan, som i nio fall af tio blir fördärfbringande för båda parterna och gör dem så godt som oskiljaktiga både dag och natt. Ovillkorligen utöfvar den starkare karaktären sitt inflytande på den andra — ofta i mycket ödesdiger riktning. Och det måste vara en sällsynt sund och helgjuten karaktär, som oskadd mäktar genomleva ett dylikt intensivt och öfverspänt vänskapsförhållande.

Bland de i ögonen fallande lyten, som utvecklas af denna vänskap, äro ytlighet, fåfänga och benägenhet för att pynta ut sig de lindrigare; men det uppstår så många andra och farligare fel, bland hvilka självfiskhet och högmod äro de, som rota sig djupast i karaktären.

Denna flickvänskap förorsakar också lätt ringaktning för hemmet. Den ena parten kan ju i ekonomiskt afseende vara lyckligare lottad än den andra, och sådant frestar ofta till jämförelser, som ej äro gunstiga för hemmet, ty man kan ju icke fordra, att en flicka i fjorton-års-åldern eller däromkring skall hafva samma djupa uppfattning af ett hems betydelse som de äldre. I den åldern sjunger man oftast: »Ut vill jag, ut, o, så långt» o. s. v. Först vid mognare år har man lärt sig att förstå innebörden af de vackra orden:

»Ett hem är det, där dina lockar gråna,
men ingen märker, att du gammal blir.»

Fogar så händelsen, hvilket ej är ovanligt väninnor emellan, att en ung flicka glöms af sin väninna för en annan, så sörjer hon sig antingen halft till döds — såvida det finns

något själsdjup hos henne — ty vid den åldern är känslornas böljegång starkast, eller också skaffar hon sig genast en annan väninna. På så sätt kommer hon att fladdra från blomma till blomma hela lifvet igenom och når aldrig till den karaktärens styrka och trofasthet, som är kvinnans bästa egendom.

(«URD».)

Dog.

EN SJUKSKÖTERS SKAS MINNEN. EUPPTECKNADE FÖR IDUN AF GERDA WIGSTRÖM. X.

NÅGRA SLUTORD.

INNAN jag nu går att för denna gång afsluta dessa mina minnen, vill jag endast i korta drag teckna de stora framsteg, som sjukvården de senare åren gjort i vårt eget land.

Då jag vid min hemkomst från Berlin mottog ett större sjukhus att förestå och att, så godt sig göra lät under dåvarande förhållanden, omorganisera detsamma och göra det mera tidsenligt, blef det ju, om också bättre, dock långt ifrån mönstergilt, ty skolade och bildade sköterskor funnos ej att tillgå. Det var därför ej annat än att försöka göra det bästa möjliga af dem, som funnos. Men tack vare styrelsens tillmötesgående blefvo dock många reformer till det bättre genomförda, och under de senare åren ha ytterligare förbättringar vidtagits.

På våra andra sjukhus låg sjukvården i lägervall. Då var det drottning Sofia, som tog initiativet. Hon upprättade den första skolan för utbildandet af sjuksköterskor ur de bildade klasserna, och från Drottningens sjukhem samt sedermera Sofiahemmet utgingo de många dugliga och varmhjärtade kvinnor, som nu ses på våra sjukhus samt i hemmen ha de sjukas vård om händer. I en oändlig tacksamhetsskuld stå vårt land och folk till vår kära, ädla drottning för detta hennes stora, outtröttliga arbete i humanitetens tjänst. Detta hennes goda verk är ett af hennes skönaste och oförgångligaste smycken. Det strålar klarare än diademets ädelstenar. »Röda korset» har också de senare åren inlagt stor förtjänst om vårt sjukvårdsarbete, isynnerhet under den nuvarande föreståndarinnans dugliga och nitiska öfverinseende.

Sålunda få vi gamla sjuksköterskor känna oss bra lyckliga och glada, ty vi ha fått se våra ungdomsdrömmar och förhoppningar realiserade — och hur många få det i denna världen?

Med glädje och frimodighet gå dessa unga barmhärtighetssystrar ut i lifvet för att hjälpa och lindra. Mången blir af det stränga arbetet bruten i förtid. Då — I alla, som hon lindrat på edert plågoläger, kanske mången gång bidragit att återgifva hälsan — glömmen ej bort henne, då hon blir svag och sjuklig! Att vara oduglig för ett kärt arbete är i och för sig svårt nog, men komma därtill ekonomiska bekymmer, är det ännu svårare.

Därför glömmen ej bort sjuksköterskornas pensionskassa och deras ålderdomshem! De gåfvor, som gifvas för detta ändamål, äro ej gifna förgäfvade.

De skola skänka gifvaren en rik välsignelse.

PÅ VEDSKUTA TILL ÅLAND; TRE BREF TILL EN BEKANTING.

TREDJE BREFVET.

DIN GAMLE VÄN sitter på en pinnsoffa, gnuggar sina vackra blå ögon och tror nära på, att han drömmer — eller ock att han slunkit med inom ramen på en gammal genretafla.

Han befinner sig i bondgårdens kök, midt i skötet af en gammaldags, patriarkalisk bondfamilj, och där ser verkligheten ut som på en idyllisk genretafla från 40-talet. Rummet är stort och prydligt, med hemväfda mattor på golvet, en väldig, murad spis i ena hörnet, två skåpsängar bakom ett rutigt förhänge i det andra, tallrikar och fat uppradade på hyllor längs en hel vägg och ett stort, bjärtmåladt skåp med ett gökur i midten på en annan. I taket hänga gröna löfruskor för flugorna, i en vrå af rummet står en spinnrock, och i förstugan har jag redan hunnit varsebli en väfstol. Den enda moderna pjäs jag kan upp-täcka är en splitterny Singers symaskin.

Och hela familjen gör samma hederliga och gammaldags intryck — fastän dess medlemmar äro af alla åldrar. Där är gamla farmor, halt och skröplig och just inte fager utvändigt, far och mor, ett »folk» på sina femtio, sextio år, välmående och jovialiska, med trygga finska fasoner, söner och döttrar från trettio till tio års ålder, bruna och barkade.

Min kamrat och jag visades in i »salen», som ställdes till vårt förfogande, och där vi voro och förblefvo de enda tvåfotingarna. Det var också ett stort rum, hade ej mindre än fyra fönster, men möblemanget var af mera nutida slag. På ena väggen hängde ett grant oljetrycksporträtt af kejsarinnan Dagmar, kanske ett bevis på de goda åländingarnas lojalitet, men kanske också endast ditkommet af en slump. Jag gjorde inga försök att tala politik och kan därför inte afgöra hvilketdera.

Men under stugtaket dröjde vi ej länge. Ut i backar och berg bar det. Och hvad det var vackert i den där lilla vrån af världen! Som öfverallt på Åland begränsades synranden af höga, buktande skogsåsar, hvilka i en vid cirkel omslöto ett fruktbart lågland — troligen en gång hafsbotten. Och på det låglandet lågo byar och stugor tätt, tätt, och mellan stugorna och byarna sträckte sig långa, breda band af sädesfält med gärdesgårdar både kors och tvärs. Så voro där hagar, som doftade af björk och af blommor, så långa, sluttande strandrensor, be vuxna af vide- och kärblommor, och så sjön, som okynligt kilade upp än här, än där och bar friska hafsflyktar med sig.

Men hur skulle jag kunna beskrifva så mycken härlighet! Hur komma åstad, att du tvärs igenom kråkfötter och bläckplumpar ser gröna ängar, öfversållade med röda, blå, gula och gredilina blommor, som sända ut tusende dofter, för hvilka det inte finns namn! Hur trolia fram för dig fågelkvittret och vingslagen och insekternas surr och gräskärans knarr och allt det där suset i löfven!

I tre hela dagar ströfvade vi omkring i detta paradiset, skådade, lyssnade och andades — och detta senare inte af gammal vana som här hemma, utan för nöjes skull, hvilket är stor skillnad.

Mellan ströftågen lågo vi på hvarsin filt i körsbärshagen och läste Tauchnitz edition eller stirrade upp på det stycke blå himmel, man kunde se mellan träden.

Och så hade vi förstas också en hop materiella omsorger, som togo upp en del af vår tid. Dels för att inte göra besvär och dels

för att vara obundna af måltidstimmarna hade vi ej inackorderat oss i maten, utan lefde på vår medförda matsäck, så länge den räckte. Men när vi så en afton kommo in ifrån skog och mark, hungriga, så att det pep (i öronen), gjorde vi den upptäckten, att hela vårt matförråd utgjordes af — en pillerask med salt. Jag bums ut i köket och lika bums tillbaka med ett par ägg samt smör och bröd — det senare så hårdt, att det alltid måste uppfiskas ur en vattenkruka — men den kosten funno vi mycket snart för knapp, och vi ökade ut den med smultron, som vi hämtade oss från dikesrenarna — och så med en hop smått och godt ur »mors» skafferi.

Jag skulle vara ett otacksamt vidunder, om jag slöt beskrifningen på min bondgård, utan att omnämna några varelser, som mycket bidrogo att förhöja dess behag: jag menar korna och stutarna och nassarna och kissemiss.

»Ouf, ouf!» lät det allt emellanåt utanför våra fönster, och då var det någon fet nasse, som rultade förbi och lifvade upp den döda stenbacken. I hagen nedanför gården skuttade stutarna omkring med svansarna riktade mot skyn, eller också stodo de i klungor och skubade sig mot hvarann, sams och förnöjda. Kissemiss och jag knöto ett fast vänskapsband, och han bevisade sina känslor för mig genom att följa mig långa vägar, jag min svaghet för honom genom att tolerera, att han bet mig i näsan och klöste mig på händerna.

Ja, vet du nu riktigt, hur man har det på Åland? Att backarna där ä' gröna och vattnet blått och äfven allting annat precis sådant, som det skall vara?

Men en sak har jag glömt att tala om, och det är den obegripliga billigheten. Från söndag till torsdag hade Nisse och jag vårt säte i bondgården, och till mera än — en mark för oss båda kunde moran omöjligt förmås att taxera logis och vivre för alla dessa dagar! Mjölken kostade sex penni kannan, berättade de oss, och allt annat var i stil därmed.

Om hemresan skall jag inte orda vidlyftigt, ty i och med denna knep civilisationen åter igen de båda rymmarna — och då är fröjden slut. Vi färdades på ångbåt från byn till Mariehamn, promenerade en dag i stadens brunnsparc, dinerade på hotell, dåligt och dyrt — där var det slut med billigheten! — Hörde på mässingsmusik, sågo på toaletter, flirt, tennisnät och annan dylik styggelse och sade nästa morgon klockan tre staden farväl.

Öfverresan hem kunde på intet vis mäta sig i behag med bortresan. Alla Ålands fåglar vete, huru och hvadan det kom sig, men faktum är, att våra portmonnäer på morgonen inte rymde mer än jämnt och nått priset för en fjärde klassens ångbåtobiljett till Stockholm. Höljda i grå ullschalar sutto vännen Nisse och jag melankoliskt utsträckta på fördäckets golf, medan ett välgörande regn oafbrutet plaskade ned på oss — — — Men midt i vår fattigdom kände vi oss dock oändligt mycket rikare än de arma människorna på första klass, som bara hade flirtat och hört mässingsmusik i Mariehamn.

Hvad tycks, bekanting, hade vi inte rätt, frågar

FAULENZER.

STOR LITTERÄR PRIS-TÄFLING.

Vi tillåta oss ännu en gång erinra om vår i Idun n:r 73 utlysta stora pristäfling, för hvilken tiden utgår den 31 innevarande oktober.

UTFÖR FORSEN. SKISS FÖR IDUN AF MARIA RIECK-MÜLLER.

NÄR HÖSTFLODEN lugnat af och frostnätterna komma oftare och hvassare, blir det liksom en annan låt på Storforsen också. Man kan nog, om man lyssnar, höra den som ett doft surr på nära fjärdedelsmilen ännu, ifall nordvästen ligger på och för ljudet neröfver.

Men låten är inte densamma ändå som under stormaktsdagarna.

Då ryter och vrålar och dundrar den, och igenom tystnaden rundt omkring går det som ett mäktigt rop. Det tränger igenom furuskogen och liden och öfver myrarna och åkarnar långt bort — och lockar och hotar. Och lystrar du till det ropet och går upp efter åbadden, tills du står där uppe, där fallet är störst och skummet sprutar högt ofvanför grantopparna och kastar ett ständigt regn öfver buskarne och mossan därinne, så tycker du nog, att du aldrig förr sett en så glittrande grön grönska som just där. Men du tar också fatt i närmaste trädstam och blundar en stund, ty där nere, där det kokar och dånar och bryter sig, har du ropet in på dig, och det är efter dig själf det ropar, liksom afgrunden efter själar.

Storforsen hungrar efter människor! Gå inte för nära! Den slickar med grönhvitskummiga tungor uppefter hällarne och vill draga dig ned i ett famntag, som blir till döds.

Men minsta makten har den, som sagdt, när frosten börjat tämja lifvet litet hvarstans. När björkarna slutat kläda af sig sin gulldräkt och rönnens röda blad inte längre lysa som bloddroppar på det svarta älfvattnet, när älfven ofvan- och nedanför börjar se blank och tam och död ut, då är Storforsens stormaktstid ute, tills vårsolen återigen börjar dra bäckarne ner från fjälls.

Men alltid hungrar den efter offer, och det känna flottarne nogsamt till. Nästan hvar tredje år har den tagit en man från dem, och det alltid den djärfvaste och bäste.

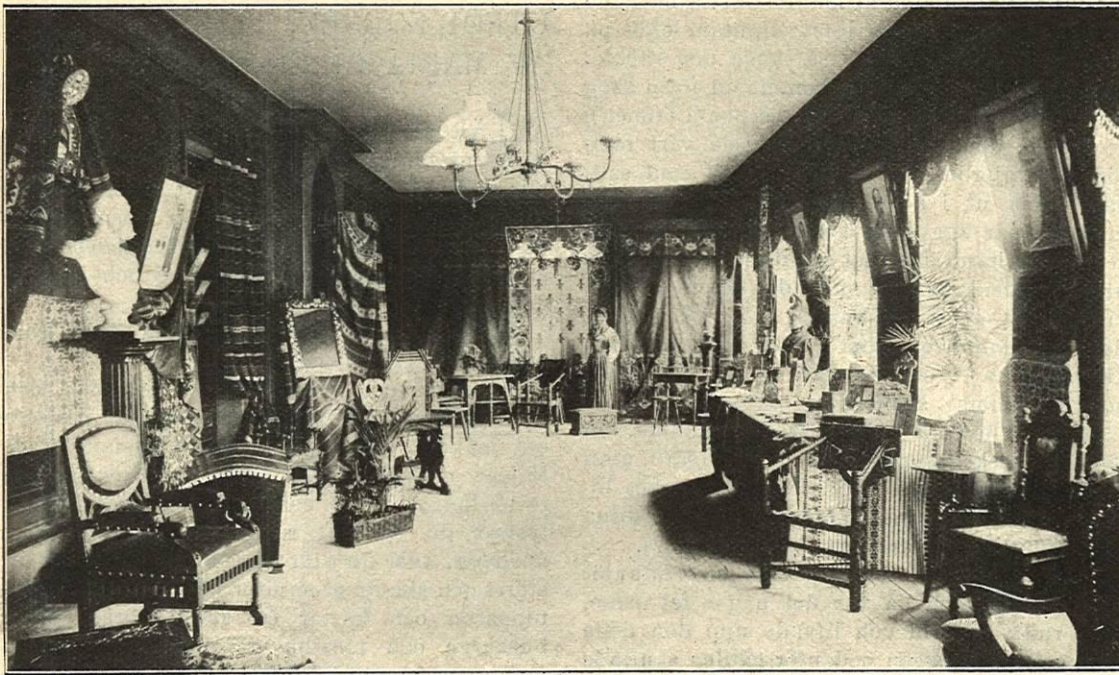
Högst uppe, just där den kastar sig utför i sitt största språng, ligga några svarta, underligt formade klippor. De köra i höjden ju lägre vattnet blir, och vid lågvatten stå de däruppe som tre groteska jätteansikten och klyfva forsen i två armar, innan den gör språnget. De stå närmare södra än norra stranden och fånga upp timret regelbundet hvarje år, så att, när bommarne ofvanför släppt ifrån sig de sista stockarne för året, ligger det ständigt en väldig bröt uppefter Storforsstenarne, och den bröten är efterflottarnes värsta arbete.

Det är den, som skaffar Storforsen människoeffter.

Här om året, när Erik Nyberg från Selet var med där i brötlossningen, hade den lagt sig särskildt illa. Älfven hade länge varit strid, innan den domnade af, och stockarne hade i det sista kilat in sig i bröten så fast, som om det vore frågan om dambygge. De hade tornat upp sig på höjden också och stucko uppåt och utåt och voro inflätade i hvarandra, så att det hela bildade en konstig, oregelbunden byggnad framför och på de svarta jätteansiktena i sten.

Erik Nyberg var en af de styfvaste flottningsskarlarne på långa vägar. Han var nu också i sin bästa ålder och så godt som uppfostrad på timmerstockarna.

Det var en lust att se den pojken ränna småforsarne, stående barfota på ett lagom groft rundtimmer med en stör i handen som styråra och för balansens skull. Huj! Det

HUSHÅLLNINGSSÄLLSKAPETS UTSTÄLLNING I KALMAR.

gick kallt efter ryggen på en, när stocken glirade till i värsta stryckan, och Eriks smidiga kropp böjde sig och följde med i svängen. Men det var ingen fara, man visste, att han redde sig.

När han sedan kom i land, skrattade han, så att tänderna lyste. »Hahaha! idag gick det som oljadt — men huva', så sur jag vardt i byxbene'.» Och så drog han med händerna ned efter benet, så det skvalade. Han hade förstas doppat ner ett slag, när stocken snurade som värst. Men när Erik kom med de andra upp till den där brötlossningen, såg han betänksam ut.

»Det här ser otäckt ut, pojkar! Men vi ska' väl rå på'n.»

Och så togo de itu med broläggningen ut till stenarne. Det var nu ingen bredd att tala om mellan dem och södra stranden, så det gick med ett par tre långtimmer, som lades litet högre från land, så att stockarne, som brötos loss och togo vägen åt det hållet, kunde åka inunder.

Men så var det arbetet där ute på bröten, med fallet nästan rakt nedanför! Det behöfves säkerhet i hufvud och fötter en sådan gång. Öfverst måste det först lossas, och äfven där helt varsamt, så att ingenting rubbas i onödan, ty hvar stock, som går, utan att vara beräknad, kan föra död med sig.

De hade bändt och brutit mest hela dagen, och rätt många stockar hade de fått att styra utför och försvinna i hvitkoket där nere. De sågo dem sedan vända och simma omkring i aggan långt nedanför. Bakvattnet lyste som svart bläck där uppifrån stenarne, och timret såg inte större ut än vedträn, som blifvit ditkastade.

»Den, som hade hela smörjan där nere ändå! Tvi!» Och så spottade de i näfvarne och högo i med båtshakarna igen.

»Pojkar, känn' I någe'?» Det var Erik, som skrek. Han stod ytterst på bröten, med båtskaken i en stock, som snart var loss. De andra höllo upp med arbetet ett tag.

»Det runkar i'n,» skrek en af dem, »stå int' så du sveper me', om bröten ska' te' och röra på sej!»

Nu gick stocken där ute för Erik, och med ett vildt rop: »i land me' er, pojkar!» sprang han uppöfver timret.

Karlarne visste knappast, huru de kommit öfver brogängen och i land. De hade känt, huru bröten darrade från grunden, och, me-

dan de sprungo, hade det bakom dem blifvit ett gnisslande och brakande, som på en gång slutade med ett dån så väldigt, att brusdet där nerifrån blef tyst.

Bleka och andlösa vände de sig om och sågo ut mot stenarne. Inte ett spår fanns kvar af bröten mer än en enda afbruten stock, som hade kilat sig alltför fast för att kunna följa med. Den pekade ut öfver forsen med sin brutna, skamfilade ända liksom för att visa, hvilken väg de andra gått.

Där nere i skummet döko stockändarne upp ibland som mörka punkter och försvunno sedan i hvirflarne och brottvägorna för att först synas igen nere i bakvattnet. Karlarne sågo skyggt på hvarandra för att se, om de alla voro där.

»Hvars ä' en, Erik?» skrek en af dem. De sågo på hvarann' ett tag till, och så utåt stenarne igen.

Nej, Erik fanns inte.

»Åh, Jesses, han har följt med bröten!»

De stodo tysta en stund med böjda hufvuden, liksom när det i kyrkan göres tacksägelse efter döda.

»Gud vare hans själ nådig!»

Som genom en tyst öfverenskommelse gingo de ned öfver åt aggan till. Inte för att de trodde något, men det kunde ju hända, att han flöte in dit. De stodo där både länge och väl, och den ena stocken efter den andra snodde in och lade sig upp mot land.

Så gingo de på en gång se någonting underligt midt ute i älven. Det var en grannstock, som flöt långt ute i den strömfåra, som aldrig drar in åt aggan, och på den låg — ja, det var Erik, som låg eller hängde där. Han hade huggit omkring den med ett krampaktigt tag, som höll fast in i döden, och att han var död, det förstodo de ju.

Den forsen rände ingen lefvande!

Ett stycke längre ned fingo de ut båt och togo honom i land.

Men de måste vara två, som lossade taget om stocken, så fast hade han knutit om den.

Händerna voro i trasor, och för resten var han illa krossad och tilltygad.

»Skada på pojke! Han var den bästa af oss,» sade gamle Nils Granberg och förde tröjarmen öfver ansiktet. Det hade varit tungt dagsverke den dagen.

»Hm,» mumlade en annan. »Storforsen ger sej nog int' för det. Tro, hvem af oss, som ska' utför härnäst?»

Och där ute i hvitkoket hördes genom dånnet, huru det fräste och spann som från en jättetiger, och skumröken svepte en tunn slöja öfver granskogen. Det var Storforsen, som ropade efter själar.

VÅRA ILLUSTRATIONER.

KALMAR LÄNS SÖDRA HUSHÅLLNINGSSÄLLSKAP har under ett trettioaf år haft en försäljningslokal för ortens hemslöjd. Efter Stockholmsutställningen 1897, där länets utställning erhöi gulmedalj, blef sällskapet betänkt på att genom större anslag ytterligare söka främja hemslöjden. Den 1 jan. detta år antogs ett kvinnligt slöjdombud för länet. Försäljningslokalen förändrades på tidsenligt sätt, och arbetet har under året gått framåt, så att den 4 och 5 dennes i Kalmar hållits en utställning af till stor del i förväg beställd slöjd, som utvisar, att såväl den köpande som tillverkande allmänheten har förstått att draga nytta af slöjdmagasinet verksamhet. Heder åt det hushållningssällskap, som ej tvekar att offra medel för ett sådant godt ändamål!

*

EN 102-ÅRING. Hundratvå år är en ålder, som torde vara få dödliga förunnadt att uppnå. Änkan Ingrid Klar, boende i Örreryds socken, Jönköpings län, hvars drag vidstående bild återger, kan dock inom få månader räkna nämnda höga antal lefnadsår; hon föddes nämligen den 5 mars 1798 i Thorestorp i Halland. Redan vid 11 år föräldralös, måste Ingrid ut och tjäna, tills hon vid 21 års ålder flyttade till Örreryds socken i Småland och då ingick äktenskap med soldaten Mathias Klar. I detta äktenskap, som 1872 upplöstes med mannens död, föddes 8 barn, och gumman Klar kan dessutom räkna 28 barnbarn och 72 barnbarnsbarn. I den höga åldern af 102 år besitter änkan Klar ännu goda såväl själs- som kroppskrafter, syn- och hörsel förmågan hafva visserligen betydligt aftagit, men minnet är däremot så godt, att den gamla kan

I. A. Kindblom foto.

INGRID KLAR.

noggrant berätta såväl om sina egna många lefnadsöden som och alla märkliga lokala tilldragelser under nära ett helt århundrade.

*

MMARGARETHE STERN, en af Tysklands mest ansedda och mest afhållna kvinnliga pianister, har, efter en längre tids svår sjukdom, afidit i sin hemstad Dresden.

Denna konstnärinna var lika flärdlöst allvarlig som kvinnligt känslig och fin i sin konst och hennes konstnärskap motsvarades och uppbars af en förtjusande behagfull och sympatisk personlighet.

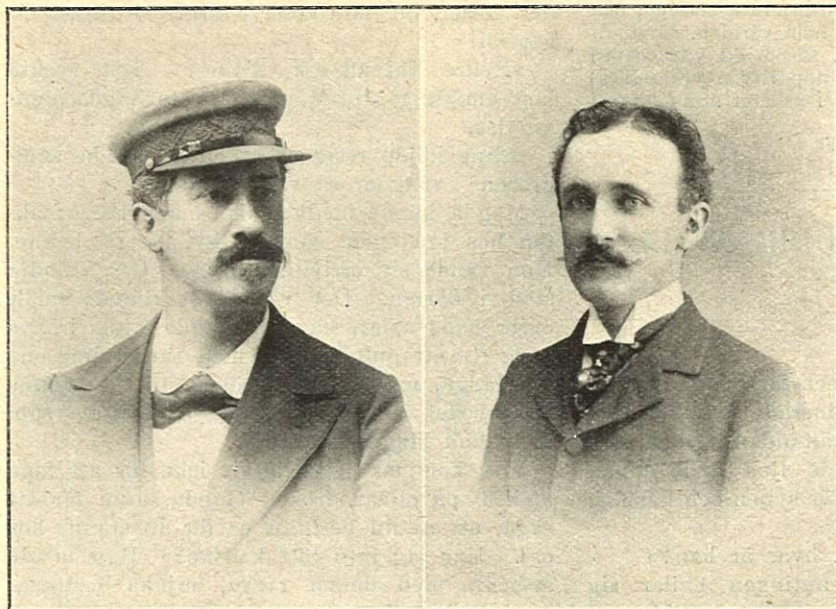
Margarethe Stern var född i Dresden 1857. Redan i barnaåren visade hon ovanliga musikaliska anlag och särskildt ett fint gehör. Bland hennes lärare i pianospelet voro två af vårt sekels yppersta pianister, Franz Liszt och Clara Schumann.

Sin första stora själfständiga konsert gaf konstnärinnan på hösten 1875 i sin födelsestad med biträde af kapellet vid Dresdens hofopera. Sedan företog hon flere konsertresor i Europa, och öfverallt hvar hon drog fram vann hon nya vänner och beundrare.

Under sina konstnärsfärder kom hon äfven i början af 90-talet till Stockholm, hvars musikaliska publik hon likaledes erhöi af värmen och styrkan i sin konst och behaget i sitt väsen.

MARGARETHE STERN.

INGENIÖR MALLET.

GREFVE CASTILLON.

PARISISKA LUFTSEGLARE. TECKNING FÖR IDUN AF THEODOR LINDBLOM.

MAN SKULLE väl knappast tro, att det stundom kan vara svårare att träffa en i Paris bosatt luftseglare än att få fatt i honom i Sverige, när ödet och vinden fört honom in öfver våra kuster. Jag har läst i svenska tidningar intervjuer med monsieur Mallet och grefve Castillon de St Victor, publicerade dagen efter deras nedstigande i Västerviksnejden. En journalist reser ned från Stockholm på natten, söker upp de båda herrarne på morgonen, telegraferar sin artikel, och på eftermiddagen läser man i vår hufvudstad en skildring af den luftfärd, som lyktats dagen förut.

Om jag till fots tillryggalägger vägen mellan mitt hem och herr Mallets bostad här i Paris, så behöver jag knappast mer än 25 minuter, och en droska hinner dit på hälften af denna tid. Grefve de Castillon bor uppe i Champs Elyséeskvarteren, och jag får nog räkna en halftimme till hans hem, ifall jag åker. Man finner att distanserna äro betydligt kortare än mellan Stockholm och Västervik. Likväl måste jag använda nära på två dagar för att hitta de båda luftseglarne. Och ändå befunno de sig icke i luften, utan på terra firma, icke fjärran i någon landsort, utan i eller alldeles invid själfva Paris.

Iduns läsare skulle helt visst finna endast ett måttligt nöje af en beskrifning öfver min odysseé i alla riktningar, mina spaningar efter de båda älskvärda herrar, som gjorde våra småländska bygder en fransk visit i förra veckan. I stället skall jag meddela dem några intryck från mitt sammanträffande med dem och därjämte några faktiska upplysningar, ägnade att förklara de illustrationer de finna i föreliggande nummer.

Redan de olika stadsdelar, där de båda luftseglarnes hem äro belägna, gifva en föreställning om den klyfta, som i socialt hänseende skiljer dem åt. Monsieur Maurice Mallet, arbetsmanniskan, som mognat till en viljestark man under en från tidigaste år utkämpad levebrödsstrid, har sökt sin bostad högt uppe på Montmartre midt bland dessa tusende bröder i det hårda arbetet och i försakelsen, bland denna böjda, men sega och resignerade befolkning, som Paris hyser, utan att känna. I rue Lepic 63, hundra steg från Nils Forsbergs idylliska trädgård och friluftsatelier, bebod herr Mallet en anspråkslös våning fyra trappor upp.

Madame kommer själf och öppnar. I ingenjörens arbetsrum öfverlägga vi en stund om möjligheterna af att träffa honom. Denna rigoröst enkla interiör talar om ett lif utan fordringar på lyx, utan behof af estetiska distraktioner, ett lif helt ägnadt åt en alla krafter uppslukande verksamhet. På arbetsbordet och väggarna ritningar till ballonger, kartor öfver företagna eller projekterade resor, en mängd diplomer m. m. Allt syftar på yrket.

I detta rum bor en personlighet, som är en produkt af den tredje republikens arbetsanda, denna demokratiska makt, som midt under alla partilidelsernas stormar, alla de politiska skolornas sammandrabbningar med hvarandra, alla revolutionsansatser lyfter och bär Frankrike öfver afgrunderna, och som skyddar nationen från att sjunka tillsam-

mans i den indolens, hvilken man är så benägen att spåra hos de romanska folken.

Grefve de Castillon de St Victor däremot har en magnifik ungarlångsvaning i rez-de-chaussée n:r 74 avenue Marceau alldeles i närheten af Champs Elysées. I salongen, där han tar emot mig och presenterar mig för sin vän, grefve Henry de la Vaulx, i likhet med comte de Castillon en af de djärfvaste och skickligaste amatöraeronauter bland det unga Frankrike, råder en dämpad, men solid lyx. Familjeporträtt blicka stolta, men älskvärda ned från sina upphöjda platser. En kokett rococomöbel, ett par små Watteau på en läcker skärm, några pompösa David i kostbara kopparstick, en unik vapensamling. Och i denna aristokratiska milieu en liten, liten herre, ytterligt chic från fotobjäll ända ut i skospetsarne, en ung och lifskraftig Soto

är president i deras luftseglingsklubb. Jag visste förut eller rättare sagt jag kände instinktivt, att jag hade att göra med »konungens» väänner. Grefve de la Vaulx, en reslig, bredaxlad »beau garcon», raka kontrasten till sin lille spenslige vän, berättar mig, att en skildring af grefve de Castillons och M. Mallets resa just stätt att läsa i förra aftonens nummer af Le Soir. Artikeln var skriven af grefven själf. Ytterligare en bekräftelse. Försänkningar hos det kanske argaste nationalistiska organ! Aha! Situationen var klar.

Gudskelef att man numera kan undgå att tala om Dreyfusaffären! Och att vår konversation kunde röra sig i friare rymder, där man ej behöver känna sig inklämd mellan två politiska partier, som rivna ut ögonen på hvarandra!

Vi begynte sålunda tala om luftresor.

»Oh, jag som trodde så säkert,» utropar grefve de la Vaulx, »att jag hade eröfrat vår vandringspokal! Förra året, just vid denna tid, gjorde jag en luftfärd tillsammans med M. Mallet med hans ballong Volga. Vi voro 18 $\frac{1}{2}$ timmar i luften och stego ned vid en liten by, Reizow, på gränsen mellan Mecklenburg och Pommern. Det var en härlig färd. Under natten mänsken och ett regn af stjärnfall. Men de Castillon var styfvare. Tjugutre timmar i rymden — och pokalen har gått mig ur händerna!»

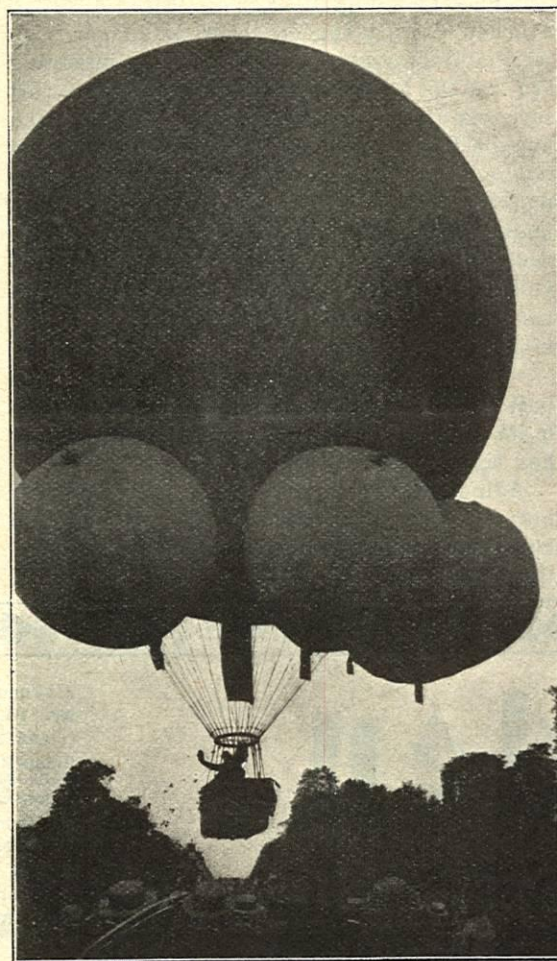
Den lille grefve de Castillon ler belåten och förklarar meningen med målet för Aéro-Clubs verksamhet. Han är en af denna aristokratiska klubbens stiftare. Den är ännu helt ung, endast ett år gammal, men den räknar redan 300 medlemmar.

Jules Verne har skrivit en roman, som skildrar en luftfärd på tre veckor. Nåväl Aéro-Club vill söka i praktiken förverkliga denna författarefantasi. Den är nöjd, om den att börja med kan realisera en ballongfärd på tre dagar. Man har hunnit så långt, att man kunnat stanna uppe 36 timmar. Den färden företogs för ett par år sedan från Paris. Nedstigningen skedde i närheten af Wollern i Böhmen. Det är ett rekord. Ballongen Ville d'Orléans, förd af Rolliet och Baitiers, som under Paris belägring 1871 drefs upp till Norge, hade endast hållit sig i rymden 21 timmar, och nu kommo som sagt M. Mallet och grefve de Castillon med sina 23 timmar.

Och så berättade de båda herrarne om den stora aeronauttäfningen, som i somras anordnats af Aéro-Club. Sex ballonger stego den 12 sistlidne juni upp från Tuilleritradgården. Alla voro af ingenjör Mallet förfärdigade för klubbens räkning. Den gånge förde grefve de La Vaulx den ballong, Le Centaure, hvilken nyligen gästade Sverige. Det var den största af alla. Hans vän, grefve de Castillon de St Victor, förde ett mindre luftskepp med endast 650 kub. meters gasbehållare. Men icke desto mindre höjde den sig redan från början öfver Volga, den näst största ballongen, och följde tätt efter de La Vaulx' Centaure, ända till dess de samtidigt sänkte sig. De båda vännerna lyckades ej besegra hvarande.

Så spåkade vi bort en angenäm förmiddagsstund och stämde möte på eftermiddagen i M. Mallets atelier vid rue Desloys uppe på Montmartre.

Där var väl tillbommat, det vill jag lofva. Ett

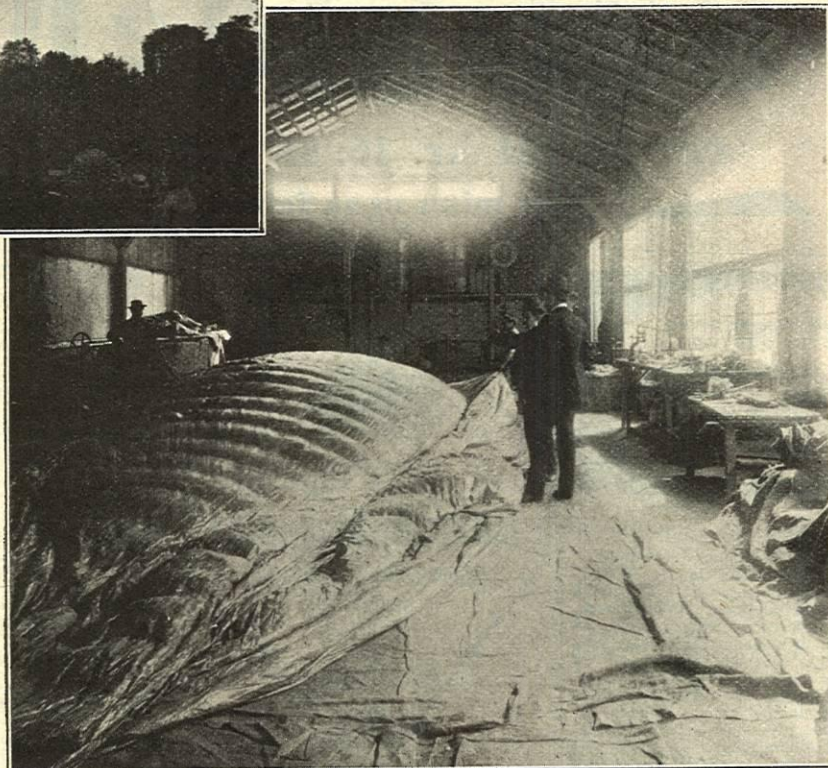

BALLONGEN CENTAURE, SOM GJORDE RECAN PARIS—VÄSTERVIK.

Major med ett par lifliga, muntert spelande ögon, en nätt mustasch, två rader hvita tänder och den parisiska älskvardheten i sin bästa form, sådan man endast finner den i »le vrai monde».

Här är jag bland orleanister.

De båda unga grefvarne hade icke behöft omtala, att grefve de Dion, hvars namn på senare tid städse figurerat vid händelser, som ställts i samband med den nu inför riksrätten dragna rojalistiska komplotten,

CENTAURE UNDER TILLVERKNING PÅ INGENIÖR MALLET'S BALLONGFABRIK I PARIS.

haft kraft att behärska sitt öde och endast glidit fram öfver jämna vägar och ej visste, hvad ansträngning var, kände bara till en indolent, bekväm trötthet för allting i lifvet.

Tebordets hvita linneduk med det breda, ryska broderiet i rödt och blått släpade ända ned mot mattan. Med ena handen stödd mot duktygets slösande kantspets räckte Adine fram teglasen. Och medan Magda tog emot det och satte sig ned på den låga kåsösen, tänkte hon på alla dessa gånger hon suttit här i denna ljumma, förfinaade atmosfär — tänkte på, hur ofta hon halft omedvetet suttit och stirrat på den röda, ryska tuppen, som på tedukens korsstygnbroderi hoppade upp och ned mellan de bizarra, röda och blå stjärnorna. Och alltjämt hade teets milda, fina parfym och de förgyllda skedarnes tunna silfverklang och den diskreta, subtila lyxen rundt om henne — mot hennes vilja — fångat henne in i omgifningens dämpade stämning, där man bara skulle tala helt lågmäldt och tänka sina tankar in på banade vägar och låta sin handlingskraft domna i sidenkuddarnes mjuka omfamning.

Volodja väljer långsamt en smal cigarrett ur det ciselerade fodralet. De små diamanterna, hvar och en ej större än en nålsudd, som tillsammans bilda en liten miniatyrkrona längst ned vid kanten, skeno alla till på en gång med ett hvitt, hvasst skimmer, som en sekund stannade kvar i luften, när han knäppte det fast igen... »Förlåt, fröken Magda, den frågan, jag gör er, såsom jag gjort er den flere gånger förr... Hvarför reser ni egentligen...? Hvarför har ni ovillkorligen beslutat er för att fara till ett främmande land...? Hvarför stannar ni icke här hos oss, edra vänner...? här, där ni har alla edra släktingar...?»

»Åh, ni tror, att det är äfventyrlust, som drifver mig till det... Men det är det inte...» Magda höjde sin breda, hvita panna... »Det är arbetslust... Ja, jag längtar efter att arbeta...»

Det lät så underligt ihåligt det där ordet — »arbete» — här midt uppe i rikedomens raffinerade öfverflöd. Det hade rakt ingen resonans här. Det kunde alls inte bära fram sin stolta, fria innebörd, inte alls klinga ut

starkt och modigt — bara kvävas till döds bakom tunga sidendrapier och pressas ner under mjuka kuddar... Det lät rent af fullt och rätt för de två öfverförfinade varelserna här inne... De måste tänka på grofva händer och svettiga pannor och tarfliga kläder. Och därför, att de inte förstodo det, ville de glömma det fort och inte höra det om igen.

Men Magda fortsatte med tindrande ögon... »Jag känner inom mig, hur alla mina krafter pocka på arbete... Jag vill försöka göra nytta i världen... försöka duga till något...»

Volodjas långa, nervösa fingrar knäppte alltjämt upp och ned cigarrettfodralet, så att den lilla diamantkronan ömsom sken till och slocknade. Han visste knappast af, att han gjorde det, satt bara oafåtligt och såg på Magda, som hade något så bedärande ungt och glittrande modigt öfver sig just nu — något som han ej kunde fatta, men som lockade och tjusade honom som mången gång förr.

»Men allt detta... kan ni ej lika väl göra det här...? Här skulle det ju bara vara lättare för er...» sade han... »Edra inflytelserika släktingar och vänner...»

»Nej, nej,» afbröt hon ifrigt. »Jag är trött på att sitta på andras stolar. Jag vill tusen gånger hellre sitta på min egen, vore den också bara af gröfsta trä...»

Adine höjde omärkligt sitt fina ögonbryn, bara i apatiskt ogillande öfver att Magda talat sig varm och låtit rösten svälla ut och bära fram orden i lefvande öfvertygelse, ty allt det där brukade man icke göra sig skyldig till här. Egentligen följde hon inte med samtalet mera. Hon hade krupit helt in i soffhörnet in i skuggan under den stora solfjäderspalmen, som höll ut sina fikiga blad likt utbredda jättehänder öfver henne. Allt det siden, hon låg inrullad uti, frasade endast till då och då, när hon vände den slaka ejerdunskudden för att finna ett kyligt ställe att pressa sin heta, värande tinning emot.

Volodja tände långsamt en ny cigarrett och lade den slocknande tändstickan ned på kanten af en blankgrön malakitskål, som bars upp af en liten spenslig, förgylld amor... »Jag förstår er inte, fröken Magda,» sade han med

HYLIN & CO^S

FABRIKSAKTIEBOLAG

KONGL. HOFLEVERANTÖR

UTSTÄLLNINGSTVÅLAR:

VIOL, HYACINTHE, HELIOTROPE, SYRÉN M. FL.

THEA-ROS-PARFYM M. FL.

Prisbelönta vid 1897 års utställning med

GULDMEALJ

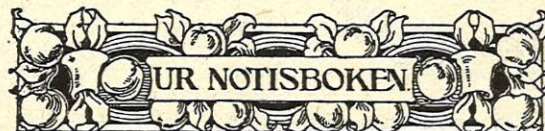
Försäljes i våra butikker

8 Regeringegatan - Vesterlånggatan 16
A. T. 64 69. A. T. 24 97.

samt hos alla finare Parfymhandlande i riket.

sin trötta, indolenta röst... »Jag vet bara, att ni är vacker, åh, mycket vacker, när ni talar så...»

(Forts.)

DEN GAMLA BOKHANDLERSKAN. Fröken Johanna Söderberg afled å Stockholms sjukhem den 9 dennes i en ålder af 85 år 9 månader. Fröken Söderberg har under den långa tiden af 46 år, till en början som biträde och därefter som ägarinna, innehaft »firma C. Kihlbergs lämbibliotek och bokhandel» i basaren vid Södermalmstorg. Till följd af ett svårt sjukdomsfall nödgades den gamla för fyra år sedan lämna den henne så kär blifna boklådan och erhöi med gamla goda vänners bistånd ett lugnt och fridfullt hem å Stockholms sjukhem. Den välvilliga gamla damen, som under sysslandet med böcker själf förvärfvade sig en icke ringa grad af »boksynthet», efterlämnar hos dem, som kände henne, ett godt och aktadt minne.

SVENSKA VID SJUKHUS I FILADELFIA. Fröken Ingegerd Brovall från Stockholm har från den 1 oktober antagits som öfversköterska för manliga afdelningen vid Filadelfias största hospital, rymmande öfver 800 patienter. Fröken Brovall, omkring 30 år, har aflagt medicinsk examen vid universitetet i Chicago.

Apotekarnes Mineralvattens-Aktiebolag

får härmed vördsamt tillkännagifva, att vid dess fabrik, från densamma anläggande för 25 år sedan, tillverkningen af alla »Hälsövatten» uteslutande sker af destilleradt vatten samt att s. k. »Läskvatten» sedan flera år tillbaka uteslutande beredas af vid 95° C. steriliseradt, således bakteriefritt, vattenledningsvatten.

Fabriken, som numera inom egendomen har en diamantborrbrunn, använder därifrån erhållet vatten dock endast till spolning af gård och andra lägenheter.

Köp alltid radiatorsmör!

TE Broken Orange Pekoe å 6: 40 pr kg. Nästan omedelbart färdigt för servering. Drygast. Märk! Vi sälja denna prima sort oblandad 3 å 4 kr. billigare pr kilo än vissa andra firmor. Pekoe å 5: 60 pr kg. Mindre aromrikt. Utmärkt hvardagste. Insänd 40 öre i frimärken, så erhålles prof af önskad sort.

Santalmissionens Tedepot, Trievaldgränd 2, Stockholm.

Till skydd mot smitta, såsom difteri, kolera, tyfus m. m. bör man dagligen som munvatten använda det af en svensk läkare uppfunna preparatet »Azymol», som dessutom är det verksammaste medel för all särbehandling, ekzem, reformar, finnar, utslag, fnasig hy m. m. Se åtföljande intyg af Professor E. Almqvist, Stockholm, Professor E. Chr. Hansen, Köpenhamn, m. fl. F. Pauli's Azymol säljes å Apotek, Parfym- och Speceriaffärer. (S. T. A. 63784)

Aktiebolaget Stockholms Diskontobank

Hufvudkontor:
1 Regeringsgatan 1
Afdelningskontor: HÖTORGET 8.

Aktiebolaget Per Perssons Väf- o. Stickmaskin, Drottninggatan 21 B, Stockholm.

Guldmedalj Malmö 1896, Stockholm 1897. Nutidens bästa STICKMASKINER. Omsorgsfullaste arbete. Största användbarhet. Billigaste pris. Köpare erhålla undervisning gratis.

Köp Helsingborgs Galoscher,

billigare, men i alla afseenden fullt jämförliga med ryska. (S. T. A. H. 4529)

INGEBORG ZETHELIUS KOKBÖCKER Af ELIZA ORZESZKO har nu i boklådorna utkommit en ny bok: Mans hustru å kr. 2: 25. — åkta klang i dessa lefvande karaktärsskildringar och åkta färg i dessa naturmålningar.

Via postlinien SASSNITZ—TRELLEBORG förmedlas den snabbaste förbindelsen till kontinenten medelst de stora, elegant och bekvämt inredda *Njulangarne Svea* och *Germania* samt propellerångarne *Ros* och *Imperator*. OBS! Endast en tullbehandling! Vidare genom von Essen & Frick, Malmö, Kontinentkontoret, Trelleborg, och Stockholms Resebureau, Stockholm, genom hvilken senare biljetter för resor öfver hela världen tillhandahållas. Svenska rundresobiljetter utlämnas genast utan tillägg af provision.

44 Köksuppsättningar, endast 1:ma varor. Johan Ericsson & Co, Malmstiånadsgatan 44 Förtening af Eng. Tenn alla dagar. Allm. Tel. 5377. Riks-Tel. 2546.

Laave y Ca Äkta Spanska Viner

Smycken med briljanter o. pärlor och kulörta stenar, modernaste och största urval till billigaste pris hos K. ANDERSON, Hofjuvelerare, 1 Jakobstorg 1.

När det blir kyligt

smakar en god kopp kaffe bättre än eljest, synnerligast om Edert kaffe är blandadt med Stockholms Kaffe-Aktiebolags berömda Intubikaffe, som af de mest framstående professorer och läkare erkännes att som tillsats göra kaffet hälsosamt, billigt, drygt och välsmakande, och skyddar man sig äfven därigenom mot kaffe-förgiftning, som uppstår vid bruk af kaffe enbart. Detta Intubikaffe säljes i hvarje välordnad speceri- och diversehandel i paketer å 25 och å 10 öre, men bör man åkta sig för alla värdelösa efterrapningar, som gå under namn af åkta, prima eller andra benämningar, hvarför man bör efterse att å hvarje paket är tryckt firmans namn, Stockholms Kaffe-Aktiebolag, samt dess fabriksmärke med ordet »Patent», ty endast dessa äro verkligt åkta och garanterade att innehålla den hälsosammaste och bästa kaffetillsättning.

